

D. Tóth Kriszta - Boldogság, gyere haza!

2014 január 18. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Ilyen is rég történt velem. Kedd reggel, ahogy lenni szokott, UNICEF értekezletre tartottam, szólt a rádió a kocsiban. A Pet?fi.

Az Oktogonnál balra fordultam, satuféket nyomtam, hogy beengedhessem magam elé a pofátlankodó audist, aztán jobbra a második utcán.

Szinte azonnal találtam parkolóhelyet, még hozzá épp a jegyautomata mellett. Égi jel, szuper napom lesz, gondoltam, miközben automatikusan hangosítottam két egységet az autórádióon, mint mindig, amikor valami érdekeset hallok.

„Na de, mégis, mit csinálnak odakint, mesélj már róluk valamit!” – noszogatta álmos vendégét a m?sorvezet?. És a vendég válaszolt. Arról mesélt, hogy a barátai 98 százaléka elköltözött Magyarországról. Hogy boldogulni próbálnak „odakint”, kinek így, kinek úgy sikerül, de alapvet?en mindannyian dolgoznak. Élnek. Van, aki mérnökdiplomával halat süt, és még így is jobban érzi magát Angliában, mint Magyarországon. Szomorú ez így, fáj a hiányuk.

De valahol érthet?. És, azért valamikor csak hazajönnek, nem? Hát, attól félek, nem. Mert ott boldogulnak. Még a halsüt?s keresetb?l is el tudnak menni nyaralni valahová, úgy, hogy év közben is élnek. Egyr?l a kett?re. Aztán háromra. Buda Marcinak nem volt több kérdése ebben a blokkban Denizhez. Helyette lejátszották a borsodi rapper legújabb számát, amit épp ez ihletett. A messzi barátok hiánya. És a kilátástalanság.

Ültem a kocsiban, és nem tudtam kikapcsolni a rádiót, pedig volt már ennek a srácnak jobb száma is. Denizt gyakran játsza a Pet?fi, kiemelt rapper náluk, pár hónapja a lányommal minden reggel együtt énekeltük vele, hogy „soha ne add fel, érd el az álmaid, a kudarcok ne törjék a szárnyaid, gyerünk, állj fel, próbáld meg még egyszer, nem létezik olyan, mit nem érthetsz el.” Lola bírja a könnyen dekódolható üzeneteket. Én meg nem bánom, ha hallgat ilyesmit, mert Deniz megküzdötte a magáét, hogy oda jusson, ahol van, és minden szava hiteles. Inkább rá figyeljenek a borsodi gyerkekek (meg a pestiek), mint a csizmák csattogására.

Deniz marad. Ahogy én is maradok. És maradnak még sokan. Itt van Grecsó, meg Erd?s Virág, és Tóth Krisztina, no és Lackfi. Eszterházy, Nádasdy vagy épp Eszenyi és Alföldi. Meg a többiek. Mert aki szavakkal alkot, annak a szavai itt vannak otthon. A gyökerek közelében lakik az ihlet. Az a helyzet, hogy ez ennyire egyszer?.

De aki marad, nem vak. És nem süket. Látja, hogy mennek. Tudja, hogy miért. Fáj neki. Megérti. Igazat ad, sokszor igazat ad. Drukkol. Félt. Irigykedik picit, aztán hazamegy. Fölveszi a kényelmes pamutnadrágot a buklé

kardigánnal. Azzal, amelyik olyan jó hosszú, hogy megöleli az ember derekát. Kényelmes zoknit hűz és kakaót készít. A tévét nem kapcsolja be, már jó ideje csak rajzfilmek mennek rajta, hébe-hóba, ha a gyerekek megengedi, hogy nézze egy kicsit. De attól még látja a neten. És hallja a rádióban. A legfrissebb statisztikai adatokat arról, hogy már félmillióan vannak külföldön. Gyors fejszámolás után még bölcsész fejjel is képes kiszámolni, hogy az a népesség durván 5 százaléka. ?k így együtt rengeteg pénzt utalnak haza, a hazai össztermék majdnem 2 százalékát a kintiek „állítják el?” azzal, hogy a halsütőjében kapott összeg harmadát megkapja a mama, a testvér, az itthon maradt feleség.

Erről aztán eszébe jut, hogy a menés vagy a maradás: politika. De legalábbis politikává akarják tenni. Az ő saját menését vagy maradását mindenképp. Mert ő beszél nyelvet, sőt nyelveket. Dolgozott már külföldön. Többször is. Még a férje is külföldi. Hát mégis, mit keres még itthon? - teszi fel a kérdést neki a liberális hetilap újságírója. Mondd, miért érzed úgy, hogy neked itthon van dolgod? - feszegeti a témát a másik oldalról pár héttel később konzervatív napilapos kollégája.

A választ meghallgatják, aztán ki-ki a maga agendája szerint megírja belőle a cikket... A végeredmény a buklékardigánost hidegen hagyja. Hozzá van már szokva, hogy különböző? szakértőborok szeretnék ilyen-olyan apórból maguk mellé szuszakolni a kordéra. Aztán frusztráltak, hogy nem sikerül.

Szóval ültem az autóban, és arra gondoltam, hogy készíthet a rádió m?sorfolyamot a hazáról és a maradásról. Kiadhat közleményt arról, hogy lám, visszajönnek, mint Pásztor Anna Amerikából, mert haza csak egy van. És közben mondhatja él? adásban Deniz, hogy biz' nem jönnek vissza, mert ott jobb nekik. Hiába. Mert nincs

megoldás. Tovább megyek, nincs egyértelmű vélemény sem. Legalábbis nekem nincs. Mert ebben az egész „el kell innen menni, mert ennek itt annyi!” kontra „úgyis hazajönnek, mert hazahúz a szívük, és különben is, nem lehet egy életen át mosogatni!”- ügyben egy a fontos.

Hogy senkitől sem vitathatjuk el a boldogság és a boldogulás keresésének jogát. És közben senkinek nincs joga ott állni fölöttük, és hazáról meg anyaföldről papolni. Ha menni akar, hát engedjük el. Mert menni jó. A tapasztalat gazdagít. Nekünk itthon semmi más dolgunk nincs, mint olyan országot csinálni, ahová érdemes visszajönni. Ahová jó visszajönni. Amíg ez nincs meg, addig mehetnek a milliók a kampányokba meg a rádióm?sorokba... Addig Deniznek lesz igaza.

D. Tóth Kriszta - shopline.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a Flag Polgári Magazin facebook oldalát, a következ? címen:

<https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
